

Я нічого не мав і не матиму
Проти квітів у повні принади —
І подяка Творцеві багатому,
Що створив їх для втіхи й розради.

Недаремне джмелі з ними женяться
І хитають їх мотилі ночі,
Й не дарма волохата гусєниця
В пелюстки заповзає квіточі...

Слава — рож пелюстковому вистрою,
Та миліш мені завжди і нині
Пелюстки помаранчі сочистої,
Як розділю на дві половині...

Люба груша мені, що як золото,
І чорнява з одливами слива,
Коли м'якить, налитую солодом,
Віддає мені, ціла щаслива...

Ось, Вельможносте, смак Стефановичів
Не квітки у привабі оздоби, —
Розмаїтість розсипаних овочів
Припадає йому до вподоби.

І це він виноградними грознами
Пообтяжував стóли колишні,
Де між винами зацними-моцними
Рубініла наливанка вишні.

Прага, 1934

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS I».